

ogsaa for, at der ingen anden sikker Udvej gives end den almindelige tvungne borgerlige Ægteforening. Hertil kommer, at Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab i væsentlig Grad vil kunne bidrage til at hæve den Sammenblanding af det rent borgerlige og det rent kirkelige, som i saa høj Grad gør det vanskeligt for Folkekirken at hævde sig som Trössamfund og at frigøre sig for Statsmagtens Indblanding paa de indre kirkelige Omraader. Og endelig — og dette forekommer i Grunden Ministeriet at være Hovedpunktet i dette Spørgsmaal — vil det lige saa lidt være berettiget at betragte Nødvendigheden af den gejstlige Vielse som et af den evangelisk-lutherske Kirkes Dogmer, som man vil kunne nævne Ægteskabet selv som en kirkelig Institution. Hvis derfor Statsmagten, den lovgivende Magt, kommer til det Resultat, at den maa anse Indførelsen af det tvungne borgerlige Ægteskab som ønskelig eller nødvendig, er det noget, som Kirken lige saa lidt vil kunne modsætte sig her, som den har kunnet gøre det i andre evangelisk-lutherske Lande, og naar Brudevielsens Nødvendighed hos os særlig har været fremhævet som et væsentligt Stykke af vor nugældende Kirkeforfatning, vil dette neppe med fuld Ret kunne hævdes med Hensyn til det ægteskabsstiftende Moment i Brudevielsen, men alene have Hensyn til, at den kirkelige Indvielse er Indledningen af det ægteskabelige Livsfællesskab for Kirkens Medlemmer, hvad der i og for sig ikke udelukker, at Ægteskabet som juridisk Forhold stiftes ved den forudgaaende borgerlige Akt. Men naar denne Sondring gøres, maa det ogsaa være af Vigtighed for Kirken, baade at der gives den Adgang til en saadan efterfølgende kirkelig Indvielse og til at føre den fornødne Kontrol med, hvem den meddeles og hvem den nægtes, og i saa Henseende fremstaar da det andet ovenanførte Spørgsmaal om Tilstrækkeligheden af Lovudkastets Bestemmelser herom i §§ 3 og 14.

Ministeriet skal her forudskikke den Bemærkning, at man ikke kan anse det for rigtigt, at disse Bestemmelser findes spredte paa to forskellige Steder i Lovforslaget, men at man vilde foretrække, at alt, hvad der vedrører den kirkelige Indvielse af den borgerlige Ægteforening, samles i en særlig Paragraf eller et særligt Afsnit. Hvad i øvrigt Enkelthederne angaar, skal man bemærke følgende:

Den i Slutningen af § 3 indeholdte Bestemmelse gaar ud paa, at kirkelig Indvielse af et Ægteskab ikke maa foregaa, før lovligt Bevis foreligger for, at det er indgaaet for Ægteskabsforstanderen paa den i Paragraffens første Del foreskrevne Maade, samt at den kirkelige Indvielse skal foregaa saaledes, at de paagældende tiltales og behandles som Ægtefolk. Med den foranførte Betragtning som Udgangspunkt, at Ægteskabet som juridisk Forhold stiftes ved den borgerlige Akt, som kræves iagttaget af alle, der ønske at indgaa Ægteskab her i Landet, maa formentlig den her anførte Bestemmelse i det hele anses for at være selvfølgelig. Det skal kun med Hensyn til den første Del af Bestemmelsen bemærkes, at det maa være en Forudsætning, at Beviset for det borgerlige Ægteskabs Indgaaelse af Ægteskabsforstanderen meddeles de vedkommende umiddelbart efter selve Stiftelsesaktens Foretagelse, for at den kirkelige Indvielse kan foregaa i saa umiddelbar Forbindelse med denne som muligt. Dette er formentlig ogsaa Meningen med Bestemmelsen i § 11 om, at en Udskrift af Ægteskabsbogen skal „overgives“ Brudeparret som Vidnesbyrd om Ægteskabets Indgaaelse, men maaske vil det dog være rettest for at undgaa enhver Misforstaaelse i saa Henseende udtrykkelig at udtale dette ved til den sidst anførte Bestemmelse at føje Ordene: „umiddelbart efter at Handlingen er udført“. Og hvad dernæst angaar Bestemmelsen om, hvorledes den kirkelige Indvielse skal formes, da vil det formentlig være rettest, at ændre den saaledes, at den kirkelige Indvielse af Ægteskaber ved Folkekirkenes Præster skal foregaa efter et ved kongelig Anordning fastsat Ritual, der bliver at forme saaledes, at de paagældende tiltales og behandles som Ægtefolk.

Større Vanskelighed frembyder formentlig Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde Folkekirkenes Præster skulle eller kunne kirkelig indvie et for Ægteskabsforstanderen indgaaet Ægteskab. At den herom i § 14 indeholdte Bestemmelse, hvorved det i det hele er overladt til den enkelte Præst fri Skøn, om han vil gøre dette eller ej, maa anses for utilfredsstillende, forekommer Ministeriet at være utvivlsomt. Reglerne for, om kirkelig Indvielse af det borgerlige Ægteskab skal tilstaas — eventuelt fordres — eller nægtes, maa formentlig fremgaa som Resultat af almindelige kirkeretlige Overvejelser og kan aldrig blive noget personlig-konkret Spørgsmaal, med Hensyn til hvis Afgørelse det overlades til den enkelte Præst at følge sine subjektive Meninger. Det sidste vilde formentlig føre til en højst uheldig og for Folkekirken egen Anseelse skadelig Forskellighed i Praksis, naar f. Eks. den ene Præst nægtede at foretage en